Vederea ca imagine dintr-un vis

On Decembrie 01, 2022

Omul văzut ca parte a Creației este un Sine distinct format din conexiunea ce se stabilește cu o lume infinită, pe fondul unei experiențe subiective.

M-am văzut într-un vis al cărui sens nu reușesc să-l înțeleg. Imaginile apăreau diluate, difuze, neclare, ca și când aș fi intrat într-un soi de transă adâncă în care mintea îmi era focalizată asupra unei părți dintr-o oglindă cu refracție în plan vizual 3D. Faptul acesta părea corelat cu distanța dintre o lentilă și punctul în care este focalizată imaginea unui obiect aflat la infinit.

Visul indică distanțarea de reflectarea realistă, iar eu, fără îndoială, mă aflam în interiorul unei oglinzi care măsura timpul, mărind prin deformare orice reflectare a realității. Inevitabil poziționată, ca o reacție la reacție, ca într-o pictură în care se găsește doar culoarea alb, în genul celei realizate de Kazimir Malevich, reflexia mea stăruia să se reveleze într-o infinitate de forme. A mă constitui sub o anumită formă, nu era de ajuns.

Dintr-o dată, în fața mea, s-au deschis 3 uși egale, paralele, dar fără unghiuri drepte. Fiecare din ele reprezenta un alt vis, o altă tentativa de exprimare a realului prefăcut într-o iluzie suficient de puternică pentru a-mi păcăli reflexiile de imagine. Si tocmai aceste reflexii plurivalente, ireale, dar neașteptat de captivante, triplau efortul impunerii subconștiente a personalității mele în același spectru al luminii care străbate un anumit mediu cu un indice de refracție diferit.

Da, erau 3 uși într-un vis care își caută visătorul în oglindă. Nu știam pe care din ele să intru, incapabil să-mi dau seama cum să înaintez, deoarece fiecare ușă ducea în altă direcție. Așa că le-am închis la loc pe toate, sperând să găsesc altundeva un alt vis, dar unul care să fie activat prin deblocarea unei singure uși.

Leadership: Imaginea care îți ilustrează personalitatea cuprinde varietatea punctelor de vedere care dau importanță gradului de expunere a Sinelui tău într-un context de „incursiune într-o realitate duala" ?

Spațiul în care eram închis cu totul, fără de scăpare, era mărturia unei existențe manifestată printr-un *Infirhaevah aktha Esvaistyhan*, adică "încearcă să vezi fără să crezi". Iar spațiul acesta avea profilul unei fantezii de-a lui Coleridge. Un om visează că străbate paradisul și drept dovadă i se dă o floare. Când se trezește, floarea se află lângă el. Evident că dorința lui Coleridge era de a urmări sufletul vag, invizibil și relativ infinit al artistului în opere de artă concrete, limitate, vizibile, în încercarea fabuloasă de a pătrunde în fenomenele „acoperite cu un văl".

Nu peste mult timp am dat peste o altă oglindă, care la fel ca cea precedentă, deschidea alte 3 uși, deschizătoare de alte 3 perspective. Nu știam care dintre ele este cea bună, ochii mei nu erau siguri de vederea lor, nu se puteau distanța de fantasma unei existențe care scoate la iveală acea iluzie a admirării cerurilor cu ale lor constelații sclipitoare. Iar vederea nu îmi indica nicio oportunitate de a-mi realiza vreo dorință. S-ar spune că exista o corelație cu o îndoială profundă. Părea doar o abundență de incursiuni în trecutul meu, sau în viitorul neașteptat. Poate că oglinda însăși era doar o distanțare față de reflectarea realistă, iar cele 3 uși ilustrau - fiecare din ele - o călătorie în alt spațiu al vieții mele din altă dimensiune?

Din instinct, am ales ușa din mijloc, dar cu aprobarea minții care a lansat ideea de "autonomie a imaginii poetice cvasi independentă de creator", prin raportare la spațiul intersubiectiv care unifică sufletește emoția cu imaginea. Şi, astfel, am intrat pe ușa din mijloc, într-o oglindă care controlează visele, le dirijează, le forțează să se înmulțească, le reglează pe cele de intrare, asigurând astfel, conexiunea inversă cu o lume nelimitată. Şi am devenit parte din ea, parte dintr-un vis care se recunoaște doar într-o oglindă.

Leadership: Percepția pe care o ai despre tine însuti și tot ceea ce te reprezintă poate să includă unicitatea unei experiențe subiective formată la un moment de timp îndepărtat, dar rememorat prin imagini suprapuse?

Apoi, m-am trezit din vis. Oglinda din camera mea era tot acolo. Şi când m-am privit în ea atent, cu o curiozitate infinită, cu reflexia universului în ochi, mi-am amintit că am intrat prin ea și am pătruns într-un vis al cărui sens îl înțeleg, abia acum, simultan în termeni reali. Nu voi putea separa niciodată ceea ce-am văzut, de ceea ce va rămâne o amintire...

Razele de lumină se propagau într-un plan perpendicular, pe un tărâm imaginar, ca într-o iluzie optică care nedumerește și păcălește creierul. Nu-mi dau seama prea bine dacă ceea ce am văzut, într-un vis care adăpostește alte vise, era parte dintr-o pictură avangardistă reflectată în forma unei trăiri subiective, sau dacă această viziune hipnotică, adunând o întreaga narațiune, era doar o colecție de imagini suprapuse într-un real care emană revelarea vreunui rost.

Însă, prin extrapolare, fiecare noutate poate duce la crearea unui mic univers cuprins între Ego și Alter Ego, un dualism metafizic al cărui divizare în părți egale se face neîntrerupt până la revenirea personalității de bază. Şi, trebuie s-o spun răspicat: într-adevăr, eu trăiam concomitent în două universuri: realitate și vis.

Leadership: Poți să te reprezinți într-un proces de receptare a unei imagini ce transcende timpul și spațiul, ca într-un prezent continuu care te implică în mod misterios într-un dialog virtual cu tine însuți?

Oglinzile se înmulțeau și ele, ușile erau nenumărate, albul predomina peste tot. Pe de o parte exista hazardul și automatismul psihic, de cealaltă parte își făceau loc armoniile unei lumini întețite într-o metafizică latentă, capabile să tălmăcească sublimat stări sufletești. Toate făceau trimitere spre punctul de vedere al lui Brion Marcel:

"Misiunea artei rămâne aceeași: să comunice invizibilul prin reprezentări accesibile simțurilor și minții, dându-ne siguranță că această reprezentare este cu totul asemenea cu ceea ce a fost înfățișat, având aceleași însușiri și aceleași merite ca și imaginea originară, la fel ca și urma pecetii față de pecetea însăși, ca și umbra față de trup".

O voce din off, latentă, imposibil de definit, îmi poruncea cu voce scăzută: "Să nu pomenești de nimic din toate acestea cu voce tare, și să revii în altă vreme". Nu știu cum se face, dar vocea asta necunoscută, profundă, răsunătoare, exprimată printr-un paradoxal "dicteu dialogat", a avut un efect considerabil asupra mea. De parcă ceva sau cineva ar fi vrut să-mi înfățișeze pe ascuns o panoramă strălucitoare a viitorului meu, fără să-mi compromită imaginea cu care îmi împart spațiul construit al visului, al somnului.

Am rămas cu un singur gând: ceea ce am fost interesat să văd la mine însumi, în vis, este o reacție la realitatea pe care doar ochiul de artist o înfățișează.

Leadershipul trebuie reluat în cazul manifestării actului de creație, printr-o infiltrare a construcțiilor visurilor în gândirea dualistă, de unde rezultă o altă imagine a sinelui: „ceea ce crezi cu adevărat despre tine însuți nu este întotdeauna realitatea în sine, ci doar o memorare a ceea ce nu s-a manifestat încă”.

Vederea ca imagine dintr-un vis se manifestă în cazul creatorilor care își amplifică experiența vizionară cu noi incursiuni într-un imaginar pe care și-l asumă, trăindu-l în totalitate cu sufletul și mintea.

Tot ceea ce credeam despre actul creației, este invers proporțional cu viziunea onirică pe care universul mi-a plantat-o în creier. Sinele meu, format în sfera misticului, a dumnezeiescului, a cunoașterii intuitive, mi-a dezvăluit o altă față a creației, opusul a ceea ce credeam inițial. Astfel, mi se va putea imputa vina, mie ca și pictorilor post-impresioniști, de a lansa ideea că - de fapt - creația reprezintă conexiunea pe care am stabilit-o cu o lume infinită, pe fondul unei experiențe subiective.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-ca-imagine-dintr-un-vis.html